

נצחוננו של דהגול, בבחירות לאסיפה הלאומית בצרפת, אינו חשוב רק במישור המדיני הבינלאומי. אורחי ישראל יכולים להסיק מסקנות מניצחון זה — גם במישור הפנימי של המדינה.

דהגול יכול היה להשיג את ניצחוננו הי-מכריע רק הודות לשיטת הבחירות האזורית הנהוגה שם. המועמדים התמודדו ב-487 איזורי בחירה, ורק הקולות שניתנו למועמד הזוכה נלקחו בחשבון. אלה שניתנו למי-לגות האחרות — נשארו ללא השפעה. הגוליסטים ושותפיהם זכו ב-358 צירים, שהם 73.6% מכלל הנבחרים, בשעה שרק 46.39% מכלל הבוחרים נתנו להם את קולם. פירוש הדבר, למעשה: בעזרת שיטה מינהלית, יכול מיעוט שלוש לא-מצרים. פדראצית השמאל, שקיבלה 21.25% מכלל הקולות, זכתה ב-57 צירים בלבד, שהם 11.6%. הקומוניסטים קופחו אף הם על-ידי שיטת הבחירות: למרות שזכו ב-20.14% מכלל הקולות, קיבלו רק 6.8% ממספר ה-צירים.

„לא! מוכריע“ לגמרי במיקרה, ערך השבוע המכון לחקר דעת-הקהל של דחף מישאל בין מידגם מייצג של אורחי ישראל, והציג להם את השאלה אם הם בעד הנהגת בחירות איזוריות בישראל. התשובה המכר-עת: לא!

כי הנהגת שיטה זו היתה מעניקה של-טון ניצח בידו מעי, אפילו כאשר זו אינה מסוגלת לקבל את רוב קולות המצביעים.

עד כמה היתה זו תגובה כוגרת וכוונה של הנשאלים, ניתן ללמוד מן העובדה, ש-אותם אנשים השיבו אחרת לשאלה מקבילה. השאלה: האם אתה בעד בחירת ראשי-העיר בבחירות אישיות? התשובה המכרעת: כן. כיו בבחירות לראשי-ערים עומדות להכרעה בעיות של מינהל מקומי, בהן יש לכלל איזורי-בחירה דיעות ואינטרסים משלו, ואילו בבחירות כלליות לכנסת עומדות להכרעה שאלות גורליות לכלל-המדינה, ועל כן חיי-ביום קולות כלל-תושבי-המדינה להכריע ב-אופן שווה ובמשותף.

צה"ל

דס צעיר

השבוע ביצע צה"ל סידרה נוספת של חילופי-גברי. שוב פשטו אלופים עטורי-הישיגים את המדים, ובמקומם תפסו את הפיקוד בצמרת מפקדים חדשים.

יתרונה הגדול של היטה זו: היא מבטיחה שדם חדש יזרום בעורקי הפיקוד העליון, ירענן את מחשבתו, יתאים את תפיסתו ל-זמנים המתקדמים.

היה עצוב להשוות נוהג בריא זה, עם הנוהג הקיים בשורות הסוליטיקאים. שם נאחזים העסקנים בכיסא עד כלות-הנשימה, ואוי למי שמציע להחליף הנהגה וקנה ר-עייפה בהנהגה צעירה יותר. קמים עליו מכל עבר בצעקות: „שופכים דם! יתור יחס לבצעל-ההישיגים!“

דת

השר היטעה

בעיית התפילה המעורבת, אותה מבקשים באי החוציה העולמית של היהדות הרפור-מית לערוך ליד הכותל המערבי, המשכיחה השבוע להתגלגל ללא פיתרון. הכנסת המת-נה להכרעתה של ועדת שרים, ועדת השרים לא הצליחה להגיע לידי הסכם, הממשלה נתבקשה שוב להתערב.

בניתנים פירטמו החרדים כרוזים כירוש-לם, בהם קראו לבחורי-הישיבה וליתר ה-קנאים להתאסף בהמוניהם לפני הכותל, ביום החמישי הקרוב, וכך למנוע מהרפורמים את תפילתם. לפי כל הכיוונים, יעדיפו הרפור-מים לותר על התפילה, יפתחו במלחמה חריפה במסורות הציונים נגד הטיור ה-אורתודוכסי בישראל.

איש אחד שהצטרף למלחמה זו היה יורי ועדת-החוקי-והבטחון של הכנסת, חייב מעיי-דויד הכהן. במכתב למערכת דבר טען, כל שר-הדתות היטעה את הציבור, מעל בימת הכנסת, כאשר אמר שהרבנות הראשית היא הפוסקת החוקית הבלעדית בכל נוהלי ה-

הכוכב העולה בשמי הפיקוד העליון של צה"ל

נתיבי הנגב וסיני. משך חצי שנה תמיהה התיישב על הר הנגב, ערך את עבודתו, כאשר ההספקה והמים מוצנחים אליו על-ידי מטוסים ומסוקים.

בעת פעולות התגמול הגדולות של צה"ל היה גאנדי ראש ענף מיבצעים במטכ"ל, ב-דרגת סגן-אלוף. בתפקידו זה הכיר מקרוב את מרבית היוצאים לפעולות, את אנשי יחידת הקומנדו 101, ואף ליווה אותם פע-מים רבות בפעולותיהם, כקצין-מטה מלווה.

ה כשרה של הפלמ"ח בקיבוץ בית-ה-שיטה, בימים הטובים ההם. החברה יושבים במסיבת קבלת-שבת.

נכנס אחד מחברי ההכשרה. קשה היה באותו רגע להכירו: הוא גילה את שיער ראשו והתעטף בסדין לבן. „גאנדי“ קראו כל החברה, וכך נולד שמו החדש של רחב-עם זאבי.

עברו שנים. על שולחנו של הרמטכ"ל ה-ראשון של צה"ל, רב-אלוף יעקב דורי, הונח מיכתב, חתום בידי סרן בלתי-ידוע כמעט.

דורי הנוקשה, שהקפיד על שמירת די-סאנץ בין דרגי הפיקוד, התקשה להאמין למראה עיניו. כתב הסרן: „המפקד! אתה הרסת את ביתי וחטאת להיסטוריה ול-לוחמים!“

חתום: סרן רחבעם זאבי, שלא יכול היה להבליג על פירוק הפלמ"ח.

תקרית קטנה זו, בין מי שנחמנה השבוע לאלוף פיקוד מרכז לבין מפקד בכיר ממנו, מאפיינת את דרכו של גאנדי. התקרית הוש-תקה, לפליאת רבים מקציני המטה של דורי, שהיו בטוחים כי גאנדי סיים את הקאריירה הצבאית שלו.

כעבור שנתיים ניתנה התשובה מדוע של-ח לו הרמטכ"ל. היה זה בעת שגאנדי סיים קורס מפקדי גדודים. בתעודתו רשם, מי ש-היה מפקד הקורס, אז אלי"מ יצחק רבין: „אינדיבידואליסט, מעמיק, בעל תפיסה חדה ומהירה, מתאים לכל תפקיד.“

אך למרות תכונותיו אלה, מילא גאנדי, ברוב תקופת שירותו הצבאי, רק תפקידי מטה — עבודה אפורה מאחרי הקלעים. הוא

גאנדי

כאשר נפל הסמל יצחק גיבלי בשבי הירדני, דרש גאנדי כי יתנו לו לצאת בראש קבוצת לוחמים קטנה, כדי לשחרר את ידיו גיבלי משבי. הבקשה נדחתה על-ידי משה דיין. גאנדי טרק את הדלת ויצא לחופשת-לימודים,

כאשר נפל הסמל יצחק גיבלי בשבי הירדני, דרש גאנדי כי יתנו לו לצאת בראש קבוצת לוחמים קטנה, כדי לשחרר את ידיו גיבלי משבי. הבקשה נדחתה על-ידי משה דיין. גאנדי טרק את הדלת ויצא לחופשת-לימודים,

עליהם כאילו והם חיים עד היום. את חמשת ילדיו — יפתח-פלמ"ח, סייך בנימין, מצדה, צאלה וערבה בת השנה — משתדל גאנדי לחנך חינוך גאנדי טיפוסי משך שנים היה נהוג, במשפחת זאבי, להע-פיל בכל יום-הולדת של אחד הילדים על הר המצדה, ולערוך שם מסיבת יום-הולדת ב-צורת מדורה, כרה וחינא עצומה.

בגלל תכונותיו אלה, אין גאנדי אהוד על כל הפיקוד הבכיר של צה"ל. „אין אצלו אפור“, אמר עליו קצין בכיר, „יש אצלו או שחור או לבן, ולכן אין לו אף ידיו אחת, אם כי מכרים רבים.“

לכן היה צריך גאנדי להיאבק גם על ה-מינוי החדש שלו, כאלוף פיקוד מרכז. רבים טענו, כי תפקיד זה מחייב „פייטר“ בעל עבר קרבי פעיל ועשיר, בעוד שגאנדי בילה את רוב שירותו כאיש מטה. אך גאנדי, אשר בין ידידיו הבודדים נמנים משה דיין, חיים בלבד ועוזר וייצמן, ניצח גם בקרב זה.

נשיקה לאשה

גאנדי מתכופף מעל מיטת אשתו יעל ומעניק לה נשיקה חמה, בעת שביקר אצלה, לפני שנה, בבית-החולים ליו-ל דות. זה היה אחרי לידת בתם החמישית, ערבה. ילדיו מקבלים חינוך גאנדי טיפוסי.

היה קצין מטה, קצין מיבצעים, קצין הדרכת סיירים, ראש מטה של פיקוד דרום, וראש מטה של פיקוד מרכז, אליו הגיע השבוע כאלוף. חריג בפעולותו מאחרי המיכתבה היתה התקופה אותה מכנה גאנדי „תקופה המא-שרת בחיי“, היו אלה השנתיים בהן פיקד על גודד קרבי בחטיבת גולני. במיסגרת תפ-קידו זה, היה גאנדי מפקד הגדוד שנלחם משך חמישה ימים, ללא הצלחה ובהקת דם מרובה, על המוצב הסורי מוטילה שליד שפך הירדן לכינרת.

בועדת חקירה שהוקמה לבדוק את סיבות הכישלון הצבאי, ציין הרמטכ"ל דאז, יגאל ידן, כי אסון גדול יותר נמנע בגלל „קור-רוחו של המפקד.“

בועדת חקירה שהוקמה לבדוק את סיבות הכישלון הצבאי, ציין הרמטכ"ל דאז, יגאל ידן, כי אסון גדול יותר נמנע בגלל „קור-רוחו של המפקד.“

מאביו ירש גאנדי בן ה-41 רגישות נפ-שית רבה, המתבטאת בהתייחסות מעמיקה לערכי הדת והמסורת היהודית, ומעוררת אותו אף לחטוא לעיתים בכתיבת שירה, „סתם ככה“, לא לפירסום.

את אשתו יעל, בת דגניה ב', פגש במל-חמת העצמאות, עת היה מפקד מחלקת מעוז הידועה, מגדוד 1. כאשר ירתה המחלקה את

בקומזיץ

גאנדי יושב על האדמה, מול המדורה, בבילוי חיילי המקודש לו גם בחייו הפרטיים.

הפרדת המינים ליד הכותל, הכרוז באונוי השר כי הכותל יהיה פתוח לכל ללא הפר-זה, ורק בקצה אחד יוגדר שטח שייקבע ל-תפילה נפרדת לגברים לחדו וששים לחדו.“

על נטייה זו של שר-הדתות להטעות את הציבור בהצהרותיו, והחתום מטה יוכל להעיד גם הוא שבשיתוף לפני חודשים רבים בינו לבין שר הדתות, בנושא ההסדרים

תפילה ליד הכותל המערבי: „הטעיית הציבור כפרט זה, בסוגיה זו, על-ידי שר הדתות, אומרת ורשגי כבר העיר ראש-עיריית-ירושלים בהזדמנות אחרת